MELLÉKLETTEL

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXVI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM. 1982. FEBRUÁR ÁRA: 4,50 Ft

OSVÁT ERZSÉBET:

Búcsúzik Télapó

Csomagol
Télapó,
lejárt az ideje.
Tenger sok
a dolga,
kapkod, fő a feje.
Maradt
egy kis hó még,
jól becsomagolja:
— No, most már
indulok —
csendesen mormolja.
Messzire
kísérik
a szarkák, verebek.
Cserregik,
csipogják:
— Télapó, ég veled!

F. GYŐRFFY ANNA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Képzeljétek, Mackó addig-addig ugrált a latyakos, pocsolyás udvaron, amíg átázott a csizmája. Úgy megfázott őkelme, hogy Dörmögő Dömötör egy-kettőre ágyba parancsolta, és meleg teával kínálta. De ki hitte volna, hogy ilyen izgő-mozgó lehet egy kis medvebocs! Minden pillanatban kipattant az ágyból: hol egy pohár vízért szaladt a konyhába, hol meg a játékkutyáját keresgélte az ágy alatt. Mindenütt jó volt neki, csak az ágyban nem. Akkor kitaláltunk egy játékot. Az ágy volt a hajó, körülötte a rengeteg tenger — ez volt a szoba többi része. Mi ketten vidáman csónakáztunk a legnagyobb viharban, míg körülöttünk tombolt az ár. Miért is ugrana valaki a jeges hullámok közé, ha nem muszáj? Inkább felvettünk még néhány hajótörött állatot csónakunkba a játékospolcról, és mindegyiknek kitaláltuk a történetét. (Hol lakott a hajótörés előtt? Hová igyekezett? Hogyan fogunk megmenekülni?) Ti is játszottatok már ilyet?

A decemberi Keresgélő-rejtvény bizony nehéz volt, mégis sokan oldották meg helyesen. Telefonkészüléket, virágot és újságot lakásban és az utcán egyaránt találunk. Köszönjük a rajzokat! Aki úgy gondolta, hogy a lámpa és a szemétláda is ezek közé tartozik, az sem választott rosszul.

Könyvjutalmat a következő kedves olvasóinknak küldünk ebben a hónapban:

Bazsa Krisztián, Márkus Marci és *Mónika, Sarkadi Attila, Szobolevszki Tamás*, Budapest — *Balázs József*, Sellye — *Bata Gergely*, Eger — *Bosánszki Dórika*, Szentes — *Egyed Johanna*, Balassagyarmat — *Fodor Krisztina*, Tarnabod — *Fruttus Árpád*, Nagykőrös — *Gacsal Norbert*, Gyál — *Gergely Péter*, Pécs — *Görhöny Réka*, Gyöngyös — *Hlavács Judit*, Göd — *Huger Attila*, Bonyhád — *Kiss Barnabás*, Gyömöre — *Nagy Brigitta*, Bélapátfalva — *Puchler Nikoletta*, Csolnok — *Tihanyvári Pisti* és *Eszti*, Pécs — *Takács Zoltán*, Herend — *Tóth Gábor*, Eger — *Tóth Gábor*, Kapuvár — *Tóth Kovács Klárika*, Nagymágocs — *Tölcsér Tímea*, Miskolc — *Tömpe Anna* és *Dóra*, Nagyatád — *Vetési Ágnes*, Téglás — *Vetési Viktor*, Leninváros — *Kisegítő Iskola 1. osztály*, Okány — *Geisler Eta úti Óvoda középső csoportja*, Pécs — *Dora* és *Lydia Warth*, NSZK, Eningen.

Vigyázzatok, hogy át ne ázzon a csizmátok! Vidám farsangolást kíván a két jó barát:

ÁCS KATÓ:

az üvegmadárka

Én már sok szépet láttam, de a kis üvegmadárkát én is megcsodáltam. Ragyogott, mint az arany, a csőre s a lába meggypiros volt, nem csoda hát, ha mindenkinek megakadt a tekintete rajta.

Hosszú ideig egy fehér ciklámen levelei között kuporgott a szobában. De amikor kitavaszodott s rügyezni kezdtek a fák, a bokrok, aztán a rügyek helyén levelek s köztük virágok jelentek meg, kinyitották az ablakot. Akkor a kis üvegmadár egy leanderfára került az erkélyre. A fa is éppen akkor kezdte bontogatni virágait. A szemközti ablakokban és erkélyeken is virágok virítottak, mindenféle futónövények, piros fejű muskátlik meg nagy edényekben lila orgonák. Egyik napon a vadgesztenyefa is virágozni kezdett.

— Ó, de gyönyörű minden! — kiáltott fel a kis üvegmadár, miközben csak úgy kapkodta a fejét, azt sem tudta, hová nézzen — hát ez a tavasz! Mennyire örülök, hogy végre megláthattam! De ha a tavasz ilyen szépséges, milyen lehet a nyár?

Az üvegmadárka azt is megismerte. Egyre melegebben sütött a nap, most már égszínkék hajnalkákat is látott az erkélyeken, ahogy serényen igyekeztek felfelé az erkély rácsába kapaszkodva. Megismerte a bársonyos árvácskákat, százszorszépeket. De nemcsak ő gyönyörködött mindenben, benne is gyönyörködött mindenki.

— Ni, egy madár! Egy üvegmadár! Vajon hogy került ide? — csodálkoztak hajnalban a hajnalkák —. Ilyet még nem is láttunk!

A galambok, a gerlicék, a rigók, a verebek annyira szépnek találták, hogy nem is mertek hozzá közel repülni. Az üvegmadárka

ezt természetesnek találta, tudta, hogy ő más, mint a többiek, hiszen úgy tündöklött, hogy minden elhalványult körötte.

És a leander? A leander nem gyönyörködött benne. Sőt, egyre haragosabban nézegette.

— Hogyan? Én egyre-másra lepem meg a világot szebbnél szebb virágaimmal, s mégis mindenki ezt a furcsa madarat bámulja. Az is különös, hogy örökösen rajtam gubbaszt, s még csak meg sem próbál elrepülni!

Egy nap meg is kérdezte tőle:

— Hé, miféle madár vagy te? És egyáltalán, hogy kerültél ide? Nem lennél szíves máshová repülni? Mégsem tűrhetem, hogy mindenki csak téged bámuljon!

— Eszem ágában sincs elmenni innen! — mondta az üvegmadár —, innen olyan jól látok mindent! Arról pedig, hogy milyen vagyok, igazán nem tehetek!

...Valóban, hogy került a fára az üvegmadár? Elmondom nektek.

Az üvegmadárka egy kis karácsonyfadísz volt. Örült, hogy évről évre ott díszeleghetett a karácsonyfán hóemberkék, télapókák, üveggombák meg egy kis trombita társaságában, de az utolsó karácsonyon hogyan, hogy nem, furcsa gondolata támadt.

— Esztendőről esztendőre sok mindent hallok a gyerekektől, de minden között a legérdekesebb az, hogy az év nemcsak abból a két hétből áll, amíg én és társaim a fenyőfán tündöklünk. S nincs is mindig tél, más évszakok is vannak, tavasz, nyár, sőt még ősz is. De ezt mi sohasem láthatjuk, mert ha lejár az időnk, leszednek minket a fáról, s egy nagy dobozba kerülünk. A dobozt pedig elteszik, s csak egy esztendő múlva veszik elő újra.

Annyira izgatta ez az értesülés, hogy amikor kezdték sorra leszedni a díszeket a kis fáról, az üvegmadárka hirtelen elhatározással a földre ugrott. Szerencsére a szőnyegre esett, onnan a szekrény alá, s így nem történt baja.

A nagy doboztól már megmenekültem — gondolta —, hogy ezután mi lesz, majd elválik.

Néhány nap múlva a hosszú nyelű seprő előkotorta őt a szekrény alól. Zsuzska, egy szőke, kerek arcú kislány észrevette és gyorsan felkapta.

— Ó, te szegényke! Bizonyosan akkor estél le, amikor a díszeket a fáról levettük. Mit csináljak most veled? A nagy doboz már fent van a polcok tetején, nehéz lenne téged beletenni!

Gondolt egyet, és odatette a fehér ciklámen levelei közé. S amikor kitavaszodott, kivitte az erkélyre, s rátette a leanderfára.

Hetekkel később, egy különösen meleg napon beborult az ég, dörgött, villámlott,

és olyan eső kerekedett, hogy egy-egy cseppje majdnem akkora volt, mint az üvegmadárka. Ijedten kapaszkodott a fa ágába, de hiába, az eső s a szél a cserép vizes földjére sodorta. Mi tagadás, igencsak bepiszkolódott, csupa sár lett. A leandernek most már nem kellett tartania tőle. Bizony nem, mert az esőtől még százszorta szebbre bontotta ki virágait.

— Végem van — suttogta az üvegmadárka —, ha még néhány ilyen esőcsepp zúdul a fejemre, lesodor a cserépről is. Akkor pedig... Rettenetes rágondolni is, hogy mi történik velem...

...És megint Zsuzska mentette meg. Meglátta a cserépen kuporgó sáros kis üvegmadarat, s újra a kezébe vette.

— Jaj, te szegényke! Alaposan bepiszkolódtál! Mégsem volt okos dolog, hogy az erkélyre tettelek. Hiába, az ilyen kis üvegmadárkáknak mégis csak jobb a dobozban szunyókálni, és megvárni, amíg ismét karácsony lesz.

Gondosan megmosta, azután eltette. A nagy dobozt ugyan nem érhette el, de egy kis dobozra akadt, a kis dobozt pedig a mesekönyvei mögé rakta.

A kis üvegmadár csak egy rövid ideig búslakodott, aztán így szólt magában:

— Teljesült a vágyam... Láttam a tavaszt, valamit a nyárból, s ez nekem éppen elég. Az őszre úgysem vagyok kíváncsi, mert azt mondják, hogy akkor mindig csak esik az eső. Ha majd megint eljön a tél, s mi újra a fenyőfára kerülünk, mindent elmesélek a többieknek. S ha haragudott is rám eleinte a szép leanderfa, azért mégis róla lesz a legtöbb mondanivalóm.

Miután mindezt végiggondolta, kényelmesen elhelyezkedett a kis dobozban, s a selyempapírt, mint egy puha paplant, a fejére húzta.

Mintha Zsuzska megérezte volna, hogy a madárka alvásra készül, nézegette a kis dobozt, és így szólt:

— Jó éjszakát, üvegmadárka... Aludj jól, karácsonykor majd találkozunk.

Mák-zsák-báb

Ezt a kedves kislánybábut Nagy Juditka küldte Dörmögőnek Tát kertvárosból. Mákos zacskóból készítette, össze se kellett varrnia. A zacskó nyakát fonállal húzta össze. Arcnak egy kerekre vágott rongydarabkát ragasztott, szemét, száját, orrát és a szeplőket filctollal rajzolta. Keze is ragasztott a bábunak. Fonalhajacskáját copfba fonta, és azt három helyen cérnával a fejhez erősítette. Ugye aranyos lett? Nem is nehéz elkészíteni. Ha nincs mákoszacskód, más zacskó vagy a régi zoknid is megfelel.

Barkácsötleteiteket továbbra is örömmel várjuk, a legjobbakat az év végén jutalmazzuk.

Dörmögő és a bocsok

MADÁR ESZTER rajza

Kedves Gyerekek!

Bemutatjuk nektek Fülesmackót.

Ő Berci, Marci, és Borika új barátja. Egyik füle lekonyult bánatában, mert sokáig nem volt se neve, se barátja. Most már jókedvű, sőt lekonyult fülének is örül. Azt mondta tegnap, nem is bánja, hogy ilyen a füle, mert így legalább ami az egyik fülén bemegy, az nem jöhet ki a másikon.

Hát ha így van, akkor igazán érdemes neki mesét olvasni. El is olvastam neki meg Mackónak Kelekótya Ilonka bolondos történetét.

Fickó

IVÁN MAGDA:

KELEKÓTYA ILONKA

Élt egyszer egy mézeskalácsos. A falu főutcáján állt takaros kertes háza. Jólétben, békességben élhetett volna feleségével s leányával, Ilonkával, ha a lánynak nincs egy rossz szokása. Szép volt Ilonka, mint a nyíló rózsa, mégsem akadt legény, ki feleségül kérje. A rossz szokása miatt! Mert ostobaságból-e, vagy csak feledékenységből? Mindig az ellenkezőjét tette, mint amit mondtak neki! Nem is hívták másképpen a falubeliek, csak Kelekótya Ilonkának.

Ha az anyja megkérte:

— Lelkecském, öntözd meg a cserepes virágot, utána szórj egy kis kukoricát az aprójószágnak!

Akkor Ilonka megöntözte a csirké-

ket, kacsákat, s kukoricát szórt a cserepes virágra.

Ha azt mondta az anyja:

— Ilonkám, töröld le tiszta ruhával az ablak üvegét, utána súrold fel a szoba sáros padlóját!

A lány ekkor lesúrolta az ablaküveget, s tiszta ruhával törölgette a szoba sáros padlóját.

Így aztán semmi hasznát sem vették a ház körül. Több kárt csinált, mint hasznot. A jóasszonyra várt minden munka. A lány meg naphosszat a kertben üldögélt. Figyelte a virágok nyílását, a tarka lepkék táncát, a madarak röptét meg a felhők járását fenn a nyári égen.

Egy napon vásárra indult a mézeskalácsos. Felpakolták a szekérre a sok tükrös szivet, mézeskalács huszárt meg egyéb finomságot. Ment az asszony is, hogy segítsen az urának. Vitték Ilonkát is, nehogy bajt csináljon, míg ők oda vannak.

A lánynak ott sem vették semmi hasznát, csak üldögélt, nézelődött. Már dél felé járhatott az idő, mikor a sátorhoz lépett egy szép, deli legény. Vett egy mézeskalács szivet, s Ilonkának adta. A szép lány pironkodva fogadta el az ajándékot. A legény meg egy lépéssel sem ment tovább, csak nézte-nézte a lány szépségét, szőkeségét. Estére aztán meg is kérte a szülőktől a leányuk kezét. Adták azok örömmel! Hogyne adták volna! Már attól féltek, hogy egyetlen lányuk pártában marad.

Egy hétre rá meg is ülték a lakodalmat. Volt ám eszem-iszom, dínom-dánom! Rezesbanda fújta a táncos kedvű menyecskéknek, atyafiaknak.

Másnap reggel, mikor már mindenki kimulatta, degeszre ette magát, mikor már a nap is fenn kóborolt az égen, s hazaszállingóztak a vendégek, az ifjú pár is hazakocsizott az ifjú ember házába. Az újdonsült férj már az első napon észrevette szép hitvese habókját. De mert szerette, nem zavarta el a háztól. Erősen törte a fejét, hogyan segíthetnének a dolgon. S mivel kétszer állt sorba észért, mikor az észt osztották, meg is találta a megoldást. Így szólt az asszonyhoz:

— Ilonkám, fejd meg a mosott ruhát, aztán teregesd ki a kecskét!

S mivel a szép lelkem mindent fordítva csinált, mint ahogyan mondták, megfejte a kecskét, és kiteregette a mosott ruhát.

Máskor meg így szólt az ifjú ember:

— Szép hitvesem! Szedd le a kotlóst a meggyfáról, csinálj belőle meggylevest! A meggyet meg ültesd a kosár tojásra, hadd költse ki a csibéket.

Ilonka meg leszedte a meggyet a fáról, főzött belőle meggylevest, majd a kotlóst a kosár tojásra ültette, hadd költse ki a csibéket.

Így aztán boldogan éltek, békességben, szeretetben. Még tán ma is élnek. Lehet, hogy azóta már az asszonynak is a helyére billent az esze kereke.

GÁBOR ÉVA rajzai

CSORBA PIROSKA:

Reggel

Reggel összeharagudtunk anyával,
mert kirakta nekem a vastag nadrágot,
és én a rövidet akartam felvenni,
amin a piros egér van.
Persze nem lehetett, anya mérgeskedett,
hogy tél van,
csak nyáron vehetek rövidet.
Én akkor még jobban akartam az egerest.
Anya kiabált, aztán sírt:
— Nem értelek, Petikém! Miért
a rövidet, hiszen oly hideg tél van!?

Anya olyan okos, mért nem tudja mégse
— én pontosan azért akartam a rövid nadrágot,
hogy ma nyár legyen!

Peti naplójából

A fogorvosnál

A fogamra nőtt egy lyuk,
arra meg a fájás.
Elmentünk a fogorvos bácsihoz,
hogy kihúzza a számból a fájdalmat,
a fogam is kijött vele.
Csak egészen halkan ordítottam.
A doktor bácsi mondta,
hogy ne sírjak,
ez csak a tejfogam volt.

Hogyne bőgtem volna,
húzta volna inkább a spenótfogamat,
a tejet nagyon szeretem!

A sárkány

Ancsa azt képzeli, hogy a szekrényben
lakik egy sárkány,
fél is arra menni.
Én csak nevetek rajta, milyen buta.
Persze, mert lány!
De azért ráfordítottam a kulcsot,
hogy ne féljen,
pedig akkor se jönne ki
belőle a sárkány,
ha az ajtaját sarkig kinyitnám,
mert a sárkány egyáltalán nincs is
a szekrényben,
én csak tudom,
hiszen itt lakik az ágyam alatt!

SOMORJAI ÉVA rajzai

Megszidtak

Apa megint kibeszélte a lelkemet,
mert összefirkáltam a falat.
Mondta, hogy kisfiam, nem szabad,
fessél papírra!
Persze apa nem tudja,
hogy én egy igazi nagy kutyát
rajzoltam a falra,
ő csak beszél a fülemnek,
de már alig értem,
a szobám felé fülelek.
Hallom, ugat a falikutyám,
de a farka még nincs kész,
és akkor hogy csóválja meg?

L. KAPUVÁRI LÍDIA: FÓKAMESE

Anyuka éppen hagymát vágott, amikor megszólalt a telefon. Beszaladt a szobába, hogy fölvegye a kagylót.

A két hagyma ott ült a konyhaasztalon. Az egyik megtisztítva, halványlilán, a másik sötéten, fényes-bundásan, gyökérbajuszát meregetve, akár egy öklömnyi fóka.

Andriska az ablak mellől nézegette őket. Nem szerette a hagymaszagot. Csípte a szemét, és tüsszögött tőle. Most is éppen könnyezni kezdett, mikor prüsszentést hallott az asztal felől:

— Hapci! — mondta valaki méltatlankodva. — Juj, ez a hagymaszag! Uff! Uff!

Andriska nagyra nyitotta a szemét.

— Ki tüsszentett? — kérdezte csodálkozva.

— Hát én! — mondta a hangocska.

— De ki vagy te? — indult el az asztal felé Andriska.

Ám addigra már a sötét bundás is megmozdult, és ő is elindult lassú, ügyetlen fóka-mozgásával Andriska felé. Az asztal sarkánál találkoztak. Semmi kétség, a sötét bundás többé nem hagyma volt, hanem fóka. Olyan pici, hogy egy nagyobb tojásban is elfért volna, de mégis fóka.

— Igazi vagy! — örvendezett Andriska, és mutatóujjával végigsimított a sötét, selymes bundán.

— Aha — vakkantotta a fóka.

Andriska odatartotta a tenyerét, hogy a fóka átmászhasson rá.

— Akarsz úszni? — kérdezte reménykedve, mert Andriska nagyon szeretett a vízzel játszani.

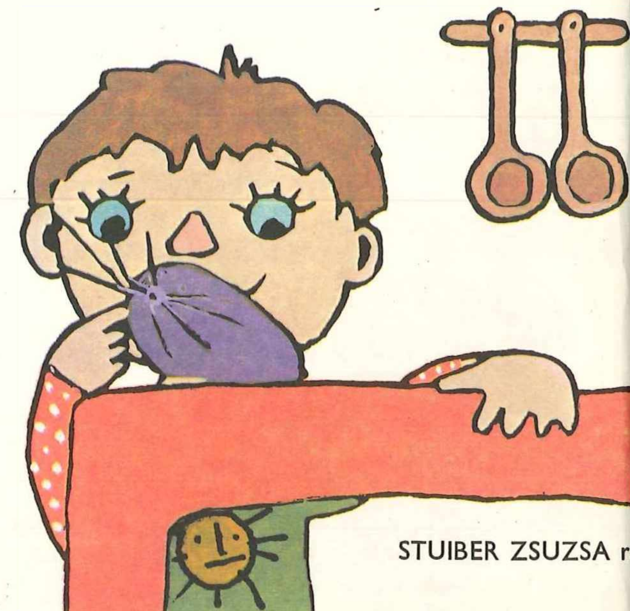
De a fóka összerázkódott.

— Uff! — mondta rosszallóan. — Ki nem állhatom ezt a langyos vizet, ami itt folyik a csapokból! Persze, ha lenne néhány barátságos jéghegyed...

— Nem tartunk itthon jéghegyeket — mondta Andriska sajnálkozva. —... De képzelhetek neked! — csillant fel a szeme. — Tengert viszont csinálhatok is. Menjünk a fürdőszobába?

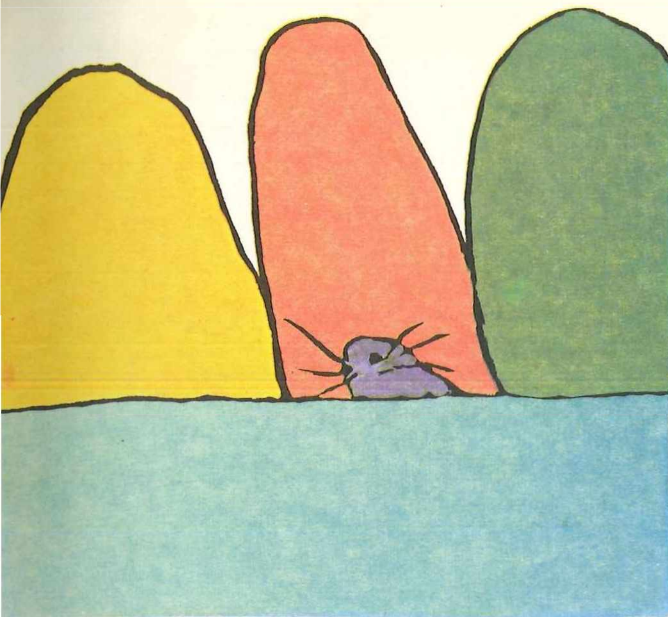
— Azt hiszem, jobb lenne, ha a tengert is csak képzelnéd! — jegyezte meg a fóka.

Andriska fontolóra vette a dolgot. Élt még emlékezetében a múltkori felfordulás, amikor csurgott kifelé a víz a fürdőszobából, pe-

STUIBER ZSUZSA r

dig akkor nem is tengert játszott, csak vízesést.

— Jó! — sóhajtotta végül megadóan. — A tengert is képzelni fogom...

Elindultak hát Hagymafókával a jéghegyek közé, a képzelt tengeren. De miféle jéghegyek közé! Az egyik sárgán világított, mint egy csokor pitypang, a másik vörösen izzott, akár egy nagy, piros alma, a harmadik meg zölden ragyogott, mint egy óriás fürt szőlő.

— Ezt én varázsoltam neked! — mondta büszkén a fóka.

— Fagylalt-jéghegyeket is tudsz? — kérdezte Andriska növekvő érdeklődéssel. — Az ananászfagyi a kedvencem...

Anyu közben befejezte a telefonálást, és már hallatszottak a léptei.

— Tüntesd el gyorsan a jéghegyeket! — suttogta Andriska.

Mire anyuka belépett a konyhába, teljes rend volt. A konyhaszekrényen álló gyümölcsöstálban ott piroslottak meg zöldelltek a jéghegyek, a többi gyümölcs közé rejtve. A sárga pedig Andriska kezében kifehéredett, és egy csokor hóvirággá változott.

— Nekem szedted? — csodálkozott anyuka. — Nem is vettem észre, hogy kint jártál a kertben! Kár letépni őket, de azért köszönöm! — azzal elvette a csokrot, hogy vízbe tegye.

— Hát ez a hagyma? — nézett a kisfiára hökkenten, ahogy a csokor mellől előkerült a Hagymafóka is.

— Anya! — nyögte Andriska egyszerre kérőn, kétségbeesetten és tanácstalanul.

Anyuka kézbe vette a hagymát, kíváncsian forgatta.

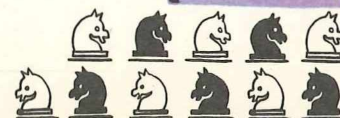
— Nicsak! — derült fel hirtelen. — Hiszen ez egészen olyan, mint egy kis fóka!

— Ugye! — rikkantotta örvendezve Andriska.

— Legyen a tiéd? — nyújtotta felé anyuka.

— Igen! — kapta el Andriska a fókát, és átszáguldott vele a gyerekszobába. Ott egymásra hunyorítottak, és egészen egyszerre varázsoltak egymásnak egy hatalmas adag ananászfagylaltot...

Kedves Dörmögő Dömötör!

Huszonötödik születésnapodon hadd öleljelek meg kisdobos-barátaid nevében! Azért is, mert semmit de semmit nem öregedtél, azért is, mert együtt nevethettünk, szurkolhattunk, szomorkodhattunk veled, érted. Ahogyan azzal nevetünk, sírunk, akit szeretünk.

GÖRÖG JÚLIA rajza

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

Előfordul, hogy megijed a szülő, ha azt hallja, hogy a gyerekek matematikát tanulnak az óvodában. Pedig nincs ok az ijedelemre. Megfelelő játékos körülmények között könnyen, játszva tanul számolni a 4—6 éves gyerek.

A túloldali rajzról játszva taníthatjuk számolásra, matematikára. Egy falusi udvart láthatunk állatokkal. A gyerek szívesen nézegeti, meg is számolja, melyik állatból hányat lát a képen.

Ezen kívül is sok feladat megoldására ad lehetőséget a kép. Haladjunk az egyszerűbbtől a nehezebbig. Számolja meg azt is, hányféle állatot lát. Kérdezgessük, melyik állatból van több, melyikből kevesebb. Így: malac van több vagy gólya? Melyikből van ugyanannyi? Melyikből van csak egy?

Hogy ne legyen unalmas a számolás, meséljünk közben. Például így: A gólyák éhesek, reggelizni szeretnének. Tudod-e, mit szeretnek enni? (Békát.) Hány békát látsz?

És hány gólya van? Hány gólya marad éhes? Hány béka kellene, hogy mindegyik gólyának jusson?

Hány szárnyas állatot látsz? Hány kukac van a képen? Jut-e minden tyúknak kukac?

Ha két gólya elrepül a kertből, mennyi marad itt?

Újabb kérdés következik: több, mint a malac, kevesebb, mint a tyúk. Melyek azok?

Addig folytathatjuk a kérdezést, amíg el nem fárad a gyerek. Vigyázzunk, hosszúra ne nyúljon egy-egy ilyen foglalkozás, mert ha elfárad vagy megunja, legközelebb nem lesz kedve hozzá.

Most cseréljenek szerepet, a gyerek is hadd kérdezze a felnőttet! Felváltva, játékosan. Az is komoly fejtörés, ha kitalál egy kérdést, feladatot. A felnőtt ne vágja rá azonnal a választ, ő is gondolkozzon előbb. Néha téves választ is adhat, hadd javítsa ki a gyerek! Így nem érzi, hogy oktatják, mégis könnyedén megtanul számolni.

Jó szórakozást, vidám munkát kívánunk!

M. E.

SOMORJAI ÉVA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK BARÁTKOZNAK

Hó borítja még a tájat.
Ó, de jó a hóvilág!
Röpítik a szilaj szánkók
Bercit, Marcit, Borikát.
Ám a havas bokrok közül
sötét szempár néz rájuk,
máskor meg a fatörzs mögül
les valaki utánuk.

— Nem félek — szól Berci gyerek.
— Ez a dolog mégis zavar.
Ki les minket? Ismeritek?
Nem hinném, hogy láttuk tavaly.
— Én ismerem — mondja Bori.
— Ő a mafla Nyest-kölyök.
Néhány hete, hogy családja
az erdőnkbe költözött.

— Nem bírom, ha leselkednek
— morog Marci. — Ez pimaszság.
Iszkolj, te Nyest! — kiált oda,
s fenyegetőn rázza mancsát.

Hógolyó száll most feléjük.
— Még dobálsz is? No, megállj!
A nyomába iramodnak,
ám a Nyest már messze jár.

Másnap nem látják a Nyestet;
harmadnap sem, negyednap sem.
— Zavartalan szánkózhatunk,
senki sincs itt, hogy meglessen.

Ötödnapon Marci morcos,
Borinak sincs túl jó kedve.
— Hová tűnt el? — Keressük meg?
Így töpreng a három medve.
Elszánkáznak a Nyest-házig.
— Itthon van-e a Nyest-gyerek?
— Itthon bizony — felel anyja.
— Kicsit lázas szegény. Beteg.
Most megyek a gyógyteáért...
— Ne fárassza magát, néni!
— kiált Berci. — Elhozzuk mi.
Egy csöppet se tessék félni!
Mert a kis Nyest jó barátunk,
habár ő még nem is tudja,
s ha meggyógyul, bevesszük majd
minden közös játékunkba.

Melyik bújik a föld alá?

Ahány állat, annyi felé keres magának lakást. Tudod-e, hogy ezek közül az állatok közül melyik lakik a földön, a levegőben, a vízben; és melyek azok, amelyek a föld alatt keresnek búvóhelyet? Rajzolj Dörmögőnek annyi ásót, ahány föld alatt lakó állatot találtál!

K. M.

KOLTAI ÉVA rajza

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petr
György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivat
1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Közpo
Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj ne-
Index: 25 193
HU ISSN 0230—1032